

OBĚŽNÍK

České katolické misie

Ročník XXIV

Paříž

Číslo 3

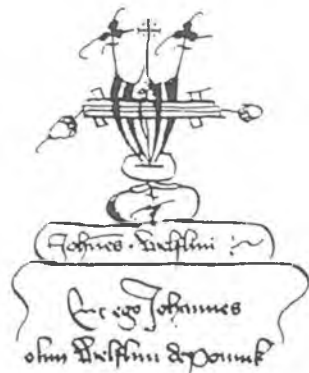
květen - červen 1993

SVATÝ NA MOSTĚ

není vymyšlený svatý, jenž nikdy neexistoval, ani svatý, jenž vznikl podvodem, ani svatý, jenž měl zabít v českém národě Husa. Kdo tyto a podobné věty opakují, opakují omyly a nepravdy, napsal v r. 1921 Josef Pekař. O životě, působení a umučení sv. Jana Nepomuckého ve světle současné historie a antropologie vydalo nakl. VESMÍR v r. 1993 práci Emanuela Vlčka JAN Z POMUKU, která prokázala, že sv. Jan byl uznáván za světce právem, že byl skutečně obětí krutosti a bezpráví když plnil svou úřední povinnost.

Narodil se někdy okolo r. 1340 v osadě Pomuk na úpatí Zelené hory, Ne-Pomukem byla později nazvána část obklopující původní osadu. Jan Nepomucký se vždy podpisoval jako rodilý z Pomuku: *Johannes filius olim Welflini de Pomuk*. Teprve od doby kanonizace sv. Jana se dává přednost jménu Nepomucký, proto je oficiální jméno světce sv. Jan z Nepomuku nebo sv. Jan Nepomucký. Otec Janův jménem Welflin byl místním zemědělcem nebo řemeslníkem, zde v letech 1355 - 1367 působil také jako rychtář. Historik V. V. Tomek soudí, že Janův otec byl rodem Němec, ač samotné jméno nemusí být pro tehdejší dobu důkazem národnosti. Jan ovládal němčinu dobře, češtinu však lépe. Četné bohemismy v jeho latinských notářských listech jsou toho dokladem. Na místě jeho narození stojí dnes barokní kostel sv. Jana vystavěný v letech 1734 - 1738. V křížení hlavní a příčné lodi je oltářik s nápisem, že na tomto místě se světec narodil a že tu stála jeho kolébka.

Základní vzdělání nabyt Jan z Pomuku v nedalekém klášteře, a když odešel do Prahy, pracoval v kanceláři pražského arcibiskupa Jana Očka z Vlašimi. Zde získal titul císařského notáře a tento úřad zastával deset let. Roku 1380 přijal kněžské svěcení a téhož roku se stal farářem kostela sv. Havla. Když získal na pražské právnické fakultě titul bakaláře, obstarává si u sv. Havla zástupce a odchází do italské Padovy, kde obhajuje doktorát církevního práva. Nemohl to být muž bez schopností - v Padově byl zvolen rektorem zaalpských studentů. Po návratu do vlasti se stal kanovníkem vyšehradským a arcijáhmem žatec-

Notářská formule J. z Pomuku.

kým. Nemohl být ani mužem zjištěným a toužícím po moci - to by se stěží v době vrcholícího zápasu mezi králem Václavem IV. a arcibiskupem Janem z Jenštejna stal v r. 1389 generálním vikářem. V té době už neústupného a prohrávajícího arcibiskupa opustilo několik věrných.

Konflikt pražského arcibiskupa s českým králem dosáhl v zimě r. 1393 dramatického vrcholu. V té době umírá opat Racek, představený kláštera v Kladrubech. Jenštejn dává pokyn pro volbu nového opata a generální vikář Jan z Pomuku volbu dne 10. 3. 1393 potvrzuje. Královská rada, která měla vlastní kandidáta, byla těmito událostmi podrážděna a král vzplanul hněvem. Následující sankce proti církevním hodnostářům padly plnou vahou právě na generálního vikáře. Spolu s Mikulášem Puchníkem byl zatčen, podroben výslechu a mučen tzv. "štosováním", tj. věšen za svázané ruce a tažen ke stropu mučírny. Poté byli oba pálení pochodněmi v bok "tak, aby znamenitý pryskýř měli". Mučení se osobně zúčastnil i král. Protože po mučení nebyl Jan schopen jakékoliv akce, rozkázal král svrhnout ho z mostu do Vltavy. Stalo se tak dne 20. března 1393 kolem deváté hodiny večerní.

Poslední antropologický a lékařský průzkum pozůstatků v r. 1972 prokázal, že zlomeniny obličejového skeletu vznikly zaživa opakovanými údery tupého nástroje, event. pěstí nebo kopanci. Vzniklé zranění bylo zřejmě provázáno bezvědomím a po určité době vedlo k smrti, i když nelze vyloučit zranění srdce, jater a dalších orgánů, které mohly být poškozeny při pálení boků. Vzhledem k tomu, že tělo Jana z Pomuku vyplavalo na hladinu - na rozdíl od dvou týdnů u běžných utopenců - až za čtyři týdny (17. nebo 18. dubna 1393) lze usuzovat, že do vody bylo svrženo již mrtvé tělo. To bylo 22. listopadu 1396 přeneseno a pohřbeno ve svatovítském chrámu, kde zůstalo netknuto 323 let.

V polovině 16. stol. byl na hrob vytesán chybný letopočet s úmrtním datem 1383, který byl převzat z Hájkovy kroniky. Tímto chybným datem se zpochybnila vlastní existence světce, neboť Václav Hájek necouvl před žádným historickým problémem a celou věc interpretoval tak, že r. 1383 byl utopen Jan z Pomuku pro zachování zpovědního tajemství, a r. 1393 jiný Johánek z Pomuku pro neshody mezi arcibiskupem a králem. Tak se stalo, že hrob byl připsán fiktivní osobě a vznikl dojem, že byla kanonizována neexistující osoba. Tento omyl dal vzniknout sporům, ve kterých nešlo pouze o datum úmrtí, ale hlavně o existenci světce a o postavení katolické církve v Čechách; spory ty byly uspokojivě vyřešeny a skončeny až ve století dvacátém.

Antropologický výzkum ostatků v r. 1972 identifikoval údajně zachovalý "jazyk" jako zachovalou mozkovou hmotu; Havlíčkův epigram o tom, aby Čechům jazyk neshnil v hrobě byl tak modifikován do aktuálnější varianty. U příležitosti 600. výročí umučení je tento rok zasvěcen sv. Janu Nepomuckému a zasvěcení provází prosba církve o pomoc při budování právního státu.

Z práce prof. MUDr. EMANUELA VLČKA DrSc. JAN Z POMUKU.

Vydalo nakl. VESMÍR, pošt. schr. 423, 111 21 Praha 1. Brožovaný výtisk 48 Kč.

Zajímavosti z domova i ze světa

- Jihlavský soud zamítl restituční nároky hraběte Jiřího Podstatzkého-Lichtenštejna.

■ V nakladatelství *Peter Lang AG* v Bernu vyšla historická studie YVONa LACAZe *La France et Munich* (str. 898, cena 128 sFr / 142 DM) o mezinárodní situaci a vztazích v Evropě v r. 1938.

■ Ministerstvo školství a kultury oznámilo panu *Janu Vladislavovi*, českému spisovateli žijícímu ve Francii, že byl jmenován *Chevalier dans l'Ordre des Arts et des Lettres*. Panu Vladislavovi ze srdce blahopřejeme !

■ Již dva roky se uskutečňují výměny mentálně postižených pacientů mezi *MAISON D'ACCUEIL SPECIALISEE* v St. Leu la Foret a *Ústavem sociální péče* ve Sv. Jánů u Kamýka n. Vlt. Francouzská strana nemá problémy, z české strany však chybí dopravní prostředek k převážení asi 10 pacientů. Zatím se podařilo zakoupit pro speciálně vybavený autobus podvozek, na zhotovení " zbytku " bude však třeba v tomto roce sehnat ještě asi 800.000 Kč. V St. Leu la Foret byl proto založen Spolek pro česko-francouzské výměny v oblasti sociálních věcí a zdravotnictví, který by chtěl Ústavu ve Sv. Jánů pomoci a který také požádal naši Misii o příspěví. Česká katolická misie zatím zaslala tomuto spolku 500 Frs, podrobnější informace dalším případným dárcům poskytnete

Mme KAMILA JANOTOVÁ-LECLERC 17, ALLEE DE LA CHAUMETTE
95320 ST LEU-LA-FORET, Tél. (1) 39 32 08 81

■ *Shlédli jsme více než výstavu. Prostřednictvím asi stovky exponátů jsme se setkali s umělci, kteří svou víru ve svých srdcích prožili tak silně, že se prosadila v jejich dílech*, napsal o výstavě českého sakrálního umění ve Versailles *Robert Masson* v březnovém čísle časopisu *France Catholique*.

■ Televizní kanál ARTE věnoval 6. dubna tr. celý večer dokumentárními filmům o Československu, současným problémům Čechů a Slováků a filmu *J. Jireše Žert* z r. 1968, natočenému podle románu *M. Kundery*.

■ Nezaměstnaných v ČR stále ubývá. Průměrná míra nezaměstnanosti klesla na 2,88, v Praze dokonce na 0,35 %. Znovu začíná platit *nejsou lidi !*

■ 20. dubna 1913 se narodil opat břevnovského benediktinského kláštera *Anastáz Opasek*. V prosinci 1950 byl odsouzen " za velezradu a špionáž " k doživotnímu žaláři, v r. 1960 propuštěn na základě amnestie. Stal se stavebním dělníkem, aby byl v r. 1969 plně rehabilitován, léta 1969 až 1990 ale prožil v exilu. Je autorem několika básnických sbírek a vzpomínkové knihy *Dvanáct zastavení*. K jeho 80. narozeninám jsme mu také vaším jménem zaslali toto sdělení : *Česká katolická misie ve Francii na Vás, pane Opate, vzpomíná a oslavy sv. Vojtěcha v Břevnově považuje také za svůj svátek*.

■ Mme B. Chirac zahájila v pátek 7. května tr. výstavu českých malířů *A. Sládka* a *P. Opelika* v sále spolku PONT NEUF (31, rue du Pont Neuf, 75001 Paris).

■ Lyceum LYCEE CARNOT v Dijonu (1893-1993) slavilo letos v květnu své stoleté narozeniny. " Bylo kasárnou světlou, vzdušnou a rozlehlou, bohužel také přehlednou ", vzpomíná na ně *élève interne de l'enseignement secondaire français Václav Černý* ve svých *Pamětech*. " Ten disciplinární režim kasárenského internátu měla stará francouzská škola již od Napoleona. Nebylo vteřiny, aby mnou necloumala touha účeti, vyrazit z kruhu. Že jsem to vydržel, posílilo mou vůli a vycvičilo mou odolnost ". Ze známých osobností se - kromě *V. Černého* - cvičili v odolnosti na tomtéž lyceu mj. *J. Voskovec*, *JUDr. J. Trnka*, *JUDr. K. Vašák* a *MUDr. A. Horných*.

Zaznamenali jsme pro rozumné čtenáře: seznamujeme je s fakty a názory a ponecháváme jim volnost, aby si utvořili vlastní úsudek.

● ... Více než polovina populace České republiky se dnes (*leden 1993*) domnívá, že by stát měl větší měrou určovat ceny, zajistit každému práci, obstarat byt každé rodině, které se nedaří ho sehnat. Pětina lidí si dokonce myslí, že by stát měl určovat horní hranici příjmů, které si smí člověk vydělat. Levicově orientovaní lidé vyjadřují požadavky na sociální jistoty v rozsahu, odpovídajícím bývalému režimu. *Jiří Večerník*

● ... Je úkolem socialistů být zárukou pro nově se formující síly v sovětském bloku, že návrat ke kapitalismu je nemožný a že hospodářské změny za železnou oponou jsou z velké části trvalé.

Jiří Horák a Radomír Luža (New York), Svědectví č. 1 / 1956.

● ... Chystaná změna azylových zákonů v SNR donutila ČR rychleji než by koho v lednu napadlo, chovat se jako samostatný stát na okraji civilizované Evropy a kontrolovat příliv uprchlíků z Východu standardní hranicí. Přiměla členy české vlády (...) vyrovnat se s tím, že Slovensko už je opravdu cizí stát, který se navíc při vyjednávání o dělení společného majetku vytasil s nestoudnými požadavky. (Vydání akcií českých podniků slovenským držitelům investičních kupónů, vydání slovenského zlata, poplatky za ropovod, náhrady za státní vlajku a za územní ztráty Slovenska na Těšínsku s nerostným bohatstvím). Koncepce české zahraniční politiky je poměrně jasná, ale nejasná je její realizace. V. Klaus se na tomto poli "proslavil" už nejedním výrokiem, a také V. Havel si při prezentaci svých názorů asi neuvědomuje, že soumrak politiků - intelektuálů je už za horizontem; odstup vlády i některých poslanců od prezidenta je zcela znatelný. *Mladá fronta Dnes.*

● ... Ve sporu o zřízení Rady obrany státu je jeden pozoruhodný moment. Je to stanovisko prezidenta V. Havla k rozboru JUDr. I. Průši který dokazuje, že zřízení Rady nemá oporu v zákoně. Prezident se s Průšovými argumenty vyrovnal těmito slovy: "Jedná se jen o jeden možný pohled. Jiný právník by sestavil stejně fundovaný výklad, ve kterém by dokázal, že jmenování Rady je možné".

I V. Havel se tedy domnívá, že právo je něco, co závisí na interpretaci. Jinými slovy: neexistuje PRÁVO, jsou jen právníci a každý si může vybrat, od kterého z nich si nechá sepsovat rozklady.

Účelové pojmání práva je symptomem hlubokého mravního úpadku celé společnosti. Čím menší je všeobecná úcta k právním rozhodnutím, tím větší je snaha politiků a úředníků tato rozhodnutí měnit. A paradoxně, čím více moci takto úředníci získají, tím méně mají odpovědnosti. Např. poslanci schválí návrh zákona, kterým se omylem zprivatizuje část Národního divadla. Co bude následovat? Parlament odhlasuje, že původní rozhodnutí je neplatné a tuto část ND dostane stát zpátky. Nikdo se nebude namáhat zjistit, kdo chybu způsobil. Co by se asi ve stejném případě stalo v Anglii? Budova by zůstala novému majiteli a úředník, který připravil špatný návrh zákona, by přišel o místo. Britská vláda dodnes odmítá nulitu Mnichovské dohody, má to však svoji logiku: Vláda Jejího Veličenstva musí být odpovědná za své činy a proto nemůže připustit, že by podepsala cár papíru. Naše vláda a Parlament jsou naopak více než ochotni uznat neplatnost kteréhokoliv svého rozhodnutí. *Martin Klíma.*

● ... V r. 1973 na Borech kpt. Tvrdík usoudil, že "advokát nemá žádné právo zabývat se záležitostmi týkajícími se výkonu trestu" a zakazoval věz-

nům hovory s advokáty s odvoláním na ústavní řád, v němž není o advokátovi zmínka. Námitku, že vězeň má podle zákona právo se s advokátem sejit, Tvrdík zamítl s tímto oddůvodněním : " Zákon lze vysvětlit více způsoby, řídte se ústavním řádem ". Vilém Hejl, Zpráva o organizovaném násilí.

*U nás v. Kocourkově, aneb dá je veselo -
jen když je drochu smutno*

Český parlament vytvořil restituci restaurační budovy Národního divadla řádu sv. Vršily případ, kterým se znovu zabývá parlament i Městská prokuratura v Praze : Řád sv. Vršily 5. února t.r. prodal tuto budovu společností THEMOS, která pochopitelně vyžaduje, aby ND objekt vyklidilo. To, podle slov ředitele ND J. Černého nikdy neudělá, protože celou transakci považuje z právního hlediska za velmi pochybnou.

Jak k tomuto případu vůbec došlo ? Podle informací z katastrálního úřadu, sporné části Nové scény bylo omylem přiděleno číslo jedné z budov zbouraných Chaurových domů (čp. 1435), která voršilkám opravdu patřila. Řád voršilek chtěl již v r. 1992 tuto budovu ND darovat, na což ale vedení ND nemohlo přistoupit : tím by prý fakticky potvrdilo správnost připsání budovy voršilkám, hlavně však (a to bylo asi to nejhlavnější) by muselo zaplatit věnovací daň z objektu, který má mnohamiliónovou hodnotu. Proto došlo k prodeji. Za 25 miliónů, přestože odborníci odhadují jeho cenu na 300 miliónů korun. Ministr kultury J. Kabát považuje prodej integrální části ND za krajně nevhodný, byť i odprodej měl svůj právní podklad.

Jiný případ vytvořila česká administrativa v Telči, když Okresní úřad v Jihlavě vydal v únoru 1991 hraběti Jiřímu Podstatzkému občanský průkaz. O dva měsíce později si totiž hrabě zažádal o restituci telčského zámku, což vzbudilo pozornost tisku i ministerstva vnitra, které nakonec oznámilo, že " obtížný " hrabě není českým občanem. O tomto verdiktu se pan Podstatzký dozvěděl z novin, přestože něco takového může v právním státě rozhodnout soud, nikoliv nějaká úřednice.

Rodina Podstatzkých byla z telčského zámku brutálně vystěhována v květnu 1945 a o měsíc později " odsunuta " do Rakouska. Veškerý její majetek byl zabaven podle dekretů prezidenta Beneše a hrabě Leopold byl zbaven občanství. Jeho pozdější snaha získat " osvědčení o národní bezúhonnosti " byla marná, protože na jeho dopisy z Rakouska nikdo nereagoval. Spolu s rodiči byl z Telče vyhnán i tehdy třínáctiletý Jiří, nikdo však nerozhodl, že i on má být zbaven občanství.

Názory právníků na platnost dokladů J. Podstatzkého se liší. MV tvrdí, že " došlo k omylu ", protože nezletilé děti ve věci občanství následují své rodiče. V Benešově dekretu je však výslovně uvedeno, že manželky a nezletilé děti se posuzují samostatně. Pokud jde o majetek, zákon 243/92 umožňuje vrátit majetek zabavené podle Benešových dekretů, " pokud se oprávněná osoba neprovinila proti republice a je občanem republiky ". Teoretickou šanci by měl tedy hrabě jen tehdy, kdyby zůstal českým občanem. Nabídka ministerstva vnitra, aby vrátil občanský průkaz a zažádal si znovu jako " cizinec " o občanství, které prý bez problémů dostane, byla poněkud licoměrná : zákonem stanovená lhůta na uplatnění restitučních nároků už totiž skončila.

Z uvedeného lze usoudit, že v právech nemá ČR konkurenci. Kromě PRAVA LIDU a RUDĚHO PRAVA disponuje ještě velkým množstvím práv jiných - jen si vybrat !

(*Silně kráceno*)BUDOVÁNÍ STÁTU Díl I. (1918 - 1919)

V neděli 4. května 1919 před polednem zahynul při leteckém neštěstí u Bratislavy Milan Rastislav Štefánik, ministr války, jeden z těch, kteří byli nazýváni osvoboditeli. Chystal ne obyčejný, nýbrž udivující příjezd jako zachránitel Slováků, který se snesl z nebe. Na vrozený romantismus této země odpovídal romantismem. Kdyby zůstal naživu, měl by v něm A. Hlinka nejméně soupeře, který by také věděl, jak musí politik na Slovensku jednat, aby byl lidem milován a ctěn. Realistou byl Štefánik jen jako politický straník Masarykův, ale nikdy temperamentem. Jeho zálibu v okázalosti je nutno vysvětlit vlivem maďarského prostředí, jemuž neunikl žádný předválečný Slovák. I Štefánik i Hodža* vystupují jako páni. V revolučním nářtví tohoto muže nebyl žádný sociální nádech. Byl mu zřejmě svěřen nevhodný úkol, když byl poslán k legiím na Sibiř; tady se srazil s duchem opravdu revolučním, proto se ze Sibíře vrátil bez úspěchu.

Už jeho pracovní metoda byla nerealistická, je-li ovšem vůbec možno mluvit u něho o pracovní metodě. V drobnou práci, toto hlavní heslo českého realismu, nikdy nevěřil. Sednout si a pracovat bylo pro něho skoro nemožností, jeho myšlenky se rozvíjely nejlépe během společenské konverzace. Beneš v Paříži zůstával tedy ve své úředovně, psal memoranda, a Štefánik jejich obsah ve společnosti rozšiřoval..

Dovolávají-li se slovenští autonomisté Štefánika, děje se tak veskrze neprávem : o Slovácích se vyjadřoval dost nezdvořile, zůstal nekompromisním Čechoslovákem. Beneš i Masaryk se u Štefánika obávali možnosti politických omylů, které by nepochybně vycházely ze tří zdrojů : z jeho nedostatečné znalosti českých věcí ; z jeho konzervatismu ; z jeho ctižádosti.

* A. Štefánek vysvětlil Hodžovu osobnost Čechům takto : *Byl vychován ve škole maďarské politiky, jejímž vrcholným výkonem je někoho napálit.*

Vášeň, s níž se Maďaři vzpírali přijetí podmínek Dohody, byla neobyčejná. Předseda maďarské delegace v Paříži tvrdil, že část jeho rytířského a vyspělého národa by se dostala pod nadvládu ras s nižší kulturou. Když maďarská demokratická vláda na protest proti nótě Dohody, určující novou politickou hranici, odstoupila, zaujala její místo soc. dem. strana jež odmítla dohodové ultimátum, spojila se se stranou komunistickou a utvořila vládu sovětskou. Maďarský bolševismus byl plodem uražené národní pýchy, měl nacionální charakter a jeho hlavním cílem bylo najít formu politické pomsty. (...) 20. května 1919 zahájili Maďaři ofenzívu, v červnu byly dvě třetiny Slovenska v jejich rukou. Ústup čs. fronty se na některých místech změnil v útěk. Maďaři byli na válku lépe připraveni - organizování čs. armády muselo začít od primitivních počátků a bylo nutné povolát důstojníky ze spřátelené ciziny. Ve chvíli největšího ústupu byla provedena změna ve velení : italští generálové byli nahrazeni francouzskými; generál Piccione se však vytrvale odmítal podřídit generálu Pellé. Beneš v Paříži pro to musel podstoupit ostrý konflikt s italským generalissimem Diazem, načež uražení Italové svoji misi odvolali. Posílit frontu na Slovensku odcházeli postupně i dobrovolníci z řad studentstva, sokolů a dělnických tělocvičných jednot. Tak se skládala čs. armáda ze tří živelů : z legionářů italských a

francouzských, z bývalých rakouských vojáků a z dobrovolníků. Legionáři se osvědčili nejlépe.

*

Po válce s Maďary bylo celé slovenské území pevně v rukou čs. vlády. O duši slovenského lidu to nebylo tak jisté. K vratkosti situace na Slovensku přispívalo také zhoršení zásobování. Na to nebyli Slováci zvyklí ani za války, neboť Uhry zůstaly ušetřeny přísných rekvizic, a tak nepoznali tolik hladu jako obyvatelé rakouských zemí. Mimo to, část lidu, která chodila na práci do Maďarska, ztratila novými hranicemi práci.

V prvních měsících po převratu byla potřeba české pomoci uznávána všemi Slováky. Když odešli exponenti maďarského režimu, objevil se takový nedostatek kvalifikovaných sil, že se toho sami Slováci zhržili. Např. ze 40 tisíc učitelů na obecných školách jen 664 udalo mateřskou řeč slovenskou. Ve školách, na železnicích a úřadech museli být zařazováni Češi. Ochota širokých vrstev přijímat Čechy však netrvala dlouho. Špatné existenční poměry přiměly Slováky k volání, že na Slovensku má nalézat obživu jen Slovák, o kvalifikaci Čechů se začalo pochybovat: *Slováci by par mesačnými kursami ľahko boli uvedení do všetkých tajností svojho povolania* (Národné noviny 1919), poslanec Juriga otřásl požadavkem kvalifikace takto: *Nie sme tak sprostý národ, že by sme nenašli na univerzitu tol'ko ľudí, kolik ich treba. Za pol roka, najviac za rok by Slováci dohonili to, čomu sa Češi učili dva roky.* (...) České strany však i na Slovensku předváděly vrcholné ukázky stranických bojů, povstávaly škody z pokrokové horlivosti, největší na poli náboženském. Juriga dospěl od hesla *Milión Čechů na Slovensko!* až k heslu: *Von s Čechmi!* Tak, z různých příčin, povstávalo autonomistické hnutí; skládalo se z existenčních otázek, z hmotné nespokojenosti a z obavy, že Češi budou bránit Slovákům, aby si v náboženském ohledu žili po svém. Sběrnou veškeré nespokojenosti stala se hned od svého vzniku strana ľudová, jejíž agitace dovedla všech existenčních otázek obratně využít a již autonomie byla prostředkem v boji o moc a místa.

.....
Chtěli si Češi Slovensko podmanit? Musím odpovédět záporně. Na Slovensku vybudovali slovenské, a ne české školství; slovenské a ne české soudnictví; slovenskou a ne českou administrativu; slovenský a ne český kulturní život.

*

Ivan Dérer.

Jako nedoručitelný se nám vrátil Oběžník od těchto adresátů:

J. Brestovanský	75010 PARIS	R. Rezac	62194 NEUVILLE ST-V.
M. Nečasová	74015 PARIS	Z. Starý	92000 NANTERRE
M. Petrovský	92000 CLICHY	M. Tůmová	75010 PARIS

**

Na Českou katolickou misií a na Oběžník přispěli

Bernhardová	Ignatovitch	Kříž L.	Stany
Braud	Jandl	Machová	Starý
Dolečková	Janotová	Moris	Virtuoso
Dorfler	Kinský	Novotný St.	Vrla
Fiedler	Komeda	Riegel	Vychovalá
Flipo	Korbel	Schiffer	Záruba

Všem dárcům: upřímné PÁN BŮH ZAPLATÍ!

Ať je smutno - jen když je trochu veselo

SEZNÁMENÍ

Rád bych se seznámil s paní levicově smýšlející střední postavy do 70 let.
Zn.: Pozdější přistěhování vhodné.

Opoziční deník HALÓ NOVINY 30. března 1993.

LAIK ŽASNE, ODBORNÍK SE DIVÍ...

 Život na Zemi vznikl na Slovensku v jeskyni poblíž obce Podbranč v okrese Senica nad Myjavou. Soukromý výzkumník Ivan Vaško.

Jazyk, dnes nazývaný čeština, vznikl na Moravě.

Předseda Moravské národní strany Ivan Dřimal

OSA HUSTOPEČE - DILLÍ ?

Má jednání v Dillí ukázala, že se v zahraniční politice nemusíme jednoznačně orientovat na státy západní Evropy.

Předseda Hnutí za samosprávnou demokracii Moravy Jan Kryčer.

PRACH A BROKY I

Do začátku letošního roku se léčilo v psychiatrické léčebně Červený Dvůr u Českého Krumlova přes 21 tisíc alkoholiků, nanejvýš úspěšně. Velkou proslulost získala tato léčebna na Slovensku, takže každý rok se zde léčilo více než šedesát procent slovenských pacientů. Bývalo. Zdravotní pojišťovna na Slovensku - až na výjimky - nepovoluje zahraniční léčení. Jedna ze tří současných výjimek ohodnotila domácí léčení takto : "Viete, ako to vyzerá vo slovenských ústavoch ? Tam chlcsců všeci - od primára až po psisko v búde".

Týdeník EXPRES.

V minulém čísle jsem četla konstatování Dr. Guth-Jarkovského, jak za dob Františka-Josefa všichni dbali na dochvilnost a že teprve v demokratické ČR se na ni přestalo dbát, čímž se dala najevo neúcta k hlavě státu. Nevím, proč jste tuto "anekdotu" uveřejnili na poslední "veselé" stránce OBĚŽNÍKU, já na ní nic veselého neshledávám, spíš v ní spatřuji ono proslulé české hulváctví, jež se objeví pokaždé, když pomine nebezpečí a strach z "nedozírných následků". Z nedávné doby stačí srovnat, jak patolízalsky se choval "náš člověk" ke komunistickým prezidentům, a co si dnes dovoluje vůči V. Havlovi jen proto, že v demokracii neúcta a sprostota není trestná.

S pozdravy A. V.

Poslední stránkou OBĚŽNÍKU - jak vyplývá z jejího názvu - se snažíme alespoň trochu osvětlit ponuré jeviště denního života, potěšit své čtenáře tím, že necháme na tyto stránky "vyhoupnout břitkou satiru, jejíž šlehy dopadají hlava nehlava" (vypůjčeno od Voskovce a Wericha). Uveřejněním této "anekdoty" jsme chtěli odsoudit přesně to, co jste odsoudila Vy, ale malé nedopatření tomu asi ubralo na srozumitelnosti : zapomněli jsme na nadpis, který měl znít "Stejně dnes, jak před sto lety..." (další půjčka od V + W). S tím nadpisem by snad bylo všechno jasnější. S pozdravy redakce.

Z mudroslovi jistého národa
středoevropského:

Kdo se směje naposled,
zřejmě dočítá Oběžník.

OBĚŽNÍK – bulletin de la Mission Catholique Tchèque de la région parisienne

Certificat d'inscription n° 52316

Périodique paraissant 6 fois par an, abonnement : 20 F

Editeur responsable : P. Petr Kolář SJ – 35, rue de Sèvres, 75006 PARIS – tél. 45 44 58 91

Les abonnements par chèque à l'adresse :

MISSION CATHOLIQUE TCHÈQUE, CCP 201 38 63 M Paris